

staar du! Ikke noget Kniberi til Hans Olsen, om jeg maa bede! — eller Fruens blide, overtalende Røst: „Vil De ikke med det samme se paa et Stykke Bomuldstøj, Maren Hansen? Jeg tør garantere Dem, at De ikke noget Sted vil faa Mage til f. Eks. dette Stof under den dobbelte Pris. Men det er nu en Gang vort Forretningsprincip, at naar vi selv har gjort en god Handel, skal ogsaa vore Kunder nyde godt af det.“

Henne ved Døren udbrød pludselig en Mand:

„Nu kommer Provsten!“

Alle vendte sig mod Vinduerne, og et Øjeblik efter kørte Tønesen forbi i nedslaaet Kaleche — paa Vej ud til Førsttjenersten i Skibberup. Han sad ene paa det brede Sæde, let tilbage-lænet, med Haanden selvtillidsfuldt paa Vogndørens Kant. Vil-ling, der var stegen op paa en halvt udtrukken Skuffe for at komme til at se, brød ufrivillig ud i et lille Raab. Synet af Provstens Kæmpeskikkelse, saadan som den der rullede ham forbi i det højtidelige Præsteskrud, bestraalt af Himlens Sol, frem-kaldte hos ham et saa overvældende Indtryk af ubetvingelig Styrke og gudbenaadet Majestæt, at han følte sit Hjerte svulme og paany begyndte at fatte Haab for Fagdannelsens og Sagkundskabens Sejr.

II

Ude omkring Skibberups ensomt beliggende Kirke havde der imidlertid samlet sig flere hundrede Mennesker. Aldrig havde den gamle Kirkeklokkes Bastoner runget over en saa talrig Forsamling; i hvert Fald ikke over en mindre højtidssstemt. Der rørte sig over den øde Kirkegaard et Liv som paa en Markedsplads. Rundtom stod og sad Klynger af Mænd og Kvinder, der alle var lige højrøstede og højrøde i Hovedet af Iver og Spænding. Man havde lejret sig omkring paa Ligstenene; man raabte til hinanden over Gravene; og allevegne var der en Sammenstimlen, en Snakken i Munden paa hinanden, saa man neppe kunde høre Kirkeklokkerne.

I dette krigeriske Røre bevægede Væver Hansen sig stille og